

El meu estimat Miravet

Artur Peguera
Periodista i pontarrí

Tirma Cusachs

Tots els nostres indrets preferits tenen un punt de referència, una mena de far que ens atrau i ens guia cap al lloc que busquem o, simplement, ens recorda aquell refugi que necessitem visitar amb més o menys freqüència per respirar, recordar, reflexionar... viure, al cap i a la fi.

Acostumen a ser elements del paisatge que els capricis de la natura han anat escampant arreu del planeta amb una voluntat clara, tot i que no sempre arribem a entendre la seva estratègia. Però de vegades, sí, tot i que ens costi. Em refereixo, per exemple, a les muntanyes de Montserrat, que ens obren les portes de Barcelona en les nostres "pujades" des de la Terra Ferma cap a la capital. O la Seu Vella, que ja de ben lluny ens anuncia la proximitat de la ciutat de Lleida, tot i que sovint la boira vulgui interferir en aquesta comunicació visual. És la mateixa funció que fan en els desplaçaments amb avió muntanyes icòniques com el Montblanc, quan voles cap al centre o el nord d'Europa. Són senyals evidents que estem en el bon camí.

És el que em passa, especialment, amb el Tossal de Miravet. La seva imatge m'ha acompanyat des dels primers batecs del meu cor i, a dia d'avui, encara no li he agraït prou el seu guiatge permanent. Sempre ha estat el primer a anunciar-me que tornava a ser a casa, el primer a donar-me la benvinguda i també l'últim "habitant" del Pont que em diu: "Adeu, torna aviat", gairebé sempre pel retrovisor del cotxe, just travessar el pont de la piscifactoria...

I ha estat ara, que volia escriure sobre la meva relació amb els camins del Pont de Suert i els seus voltants, que m'he adonat que realment tots els camins, ara i en la meva infantesa, han passat i

Jordi Clariana

segueixen passant pel "far" del Miravet. Era la figura imponent d'aquest tossal el que veia quan sortia al balcó de casa, als blocs Eduardo Torroja. Era el Miravet qui m'esperava a l'altra banda del riu quan anava cap al col·legi Ribagorçana. A l'hivern havíem de caminar a través dels corriols que "els homes del poble" dibuixaven entre la neu a cop de pala. Quan aixecàvem la vista buscant el nostre far descobríem una enorme muntanya blanca que no canviava de vestit fins ben entrat el mes de març.

És també aquesta muntanya protectora la que ens vigilava, a mi i als amics, durant les moltíssimes vegades que jugant a futbol se'ns escapava la pilota cap al riu i havíem de desafiar el cabal de la Noguera Ribagorçana per intentar recuperar-la abans que enfilés cap al pantà d'Escales. En vam perdre unes quantes, però les conseqüències no van anar més enllà d'alguna remullada en les aigües congelades i la merescuda esbroncada quan arribàvem xops a casa, després de jugar-nos la vida per una simple pilota de cuir. Però és que no en teníem cap més...

Tots els camins han passat i segueixen passant pel "far" del Miravet

La seva imatge m'ha acompanyat des dels primers batecs del meu cor

**El Miravet
observava
fixament les
nostres aventures
i ara sé que ho feia
per protegir-nos**

I quan acabava l'escola i començàvem les vacances, el Miravet seguia ben present. I no només per fer-nos la guitza quan érem a la piscina i, arribades les quatre de la tarda, l'ombra de la gran muntanya ens castigava sense sol.

El Miravet observava fixament les nostres aventures i ara sé que ho feia per protegir-nos. Ens vigilava en el recorregut a peu –de 9 quilòmetres– que fèiem per la seva falda fins a Vilaller, per jugar el "derbi" contra els nostres grans rivals i veïns de la vall de Barravés. Observava també com pujàvem amb Keds i pantalons curts pel barranc de Sirès, congelat a l'hivern i mort de set a l'estiu. Contemplava els nostres primers balls de Festa Major a l'improvisat enllet de les pistes de tennis situades a l'entrada del poble, i més tard les passejades romàntiques pel Camí de l'Aigua. I encara avui ens mira fixament als ulls quan arribem a la cruïlla d'El Cortijo tornant d'esquiar de l'estació de Boí-Taüll.

Sempre recordaré amb gran nostàlgia quan el Miravet va dibuixar un dels seus somriures més emocionants. Va ser el dia que, amb l'enyorat Juanjo Garra, vam córrer la mitja marató del Pont sota –i sobre– una nevada espectacular.

El mateix somriure encès que aflama cada 23 de juny quan les Falles inicien el seu descens ancestral al crit de "Foc al Faro". Llavors, una serp de foc davalla pel camí de Buira cap al meu poble, mentre Pedro Vera, amagat a les entranyes del Miravet, dispara sense pietat les seves càmeres fotogràfiques.

Ho fa ben a prop de la tirolina que culmina la via ferrada que ens van regalar el Conrad i el Xavi Metal, on

Artur Peguera

passo hores i hores superant flanquejos i desploms sota la mirada inquietant dels voltors i altres rapinyaires.

I ara que ja soc més gran, el Miravet es manté al seu lloc, amb la mateixa figura imponent de sempre, donant caràcter al poble des del poble del costat. Ho comprovo cada vegada que pujo a la Faiada per agrair a la vida l'entorn que ens ha regalat a la gent de l'Alta Ribagorça i a tots aquells que vulguin estimar la nostra terra.

El més curiós és que, amb tota l'admiració que sento pel nostre Miravet, no he pujat mai al cim. No m'he assegut mai a la gran butaca de pedra que diuen que hi ha al punt més alt, a més de 1.300 metres d'altitud. Ho he de fer... ho faré ben aviat, i li demanaré a l'amic Rispa que m'acompanyi. L'hi proposaré la pròxima vegada que ens trobem per fer una cervesa a la seva terrassa... una terrassa des d'on només es veu el meu estimat Miravet.

**Es manté al seu lloc
amb la mateixa
figura imponent
de sempre**